

Sygn. akt II AKa 336/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA Jerzy Leder

Sędziowie SSA Hanna Wnękowska

SSO (del.) Katarzyna Capałowska (spr.)

protokolant sekr. sądowy Sylwester Leńczuk

przy udziale prokuratora Andrzeja Rybaka

po rozpoznaniu dnia 23 maja 2018 roku

sprawy:

1/ **O. R.**, ur. (...) w W.,

syna J. i I.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k., 258 § 2 k.k., z art. 279 § 1 k.k;

2/ **B. K. (1)**, ur. (...) w W.,

syna D. i G.

oskarżonego z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 maja 2017 r. sygn. akt XII K 112/16

I. Zaskarżony wyrok wobec O. R. zmienia w ten sposób, że :

- 1) uchyla orzeczoną w pkt. 12 wyroku karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną na podstawie art. 91 §2 kk;
- 2) karę pozbawienia wolności wymierzoną w pkt. 7 wyroku O. R. za ciąg przestępstw, w skład którego weszły czyny z pkt. I, II, IV, V, VI, VII aktu oskarżenia podwyższa do 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności;
- 3) na podstawie art. 91 §2 kk orzeka wobec oskarżonego O. R. łączną karę 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności.

II. Zaskarżony wyrok wobec B. K. (1) zmienia w ten sposób, że :

1) karę pozbawienia wolności wymierzoną w pkt. 18 B. K. (1) za ciąg przestępstw, w skład którego weszły czyny z pkt. IX, X, XI i XII podwyższa do 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

III. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. R. okres tymczasowego aresztowania od dnia 18 czerwca 2015 r. do dnia 28 maja 2018 r, natomiast na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu B. K. (1) okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 października 2015 r. do dnia 21 grudnia 2016 r.

V. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego P. R. koszty sądowe za obie instancje w tym opłatę w kwocie 6000 (sześciu tysięcy) zł, oraz zasądza od oskarżonego B. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za obie instancję w tym opłatę w kwocie 3400 (trzy tysiące czterysta) zł.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 19 maja 2017 r. sygn. akt XII K 112/16 rozpoznał sprawy:

1. O. R. s. J. i I. z d. B., ur. (...) w W. oskarżonego o to, że:

I. w okresie od bliżej nieustalonego dnia, nie wcześniej jednak niż 14 czerwca 2010 roku do bliżej nieustalonego dnia, nie później niż 31 grudnia 2010 roku w K., W.-P. oraz w miejscowości H., działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w znacznej ilości w postaci 7, 750 kg tzw. „zmieszanej kokainy” oraz substancją psychotropową w znacznej ilości w postaci 2 kg amfetaminy w ten sposób, że od działających wspólnie i w porozumieniu R. B. i Ł. A. nabył kokainę w siedmiu transakcjach w ilościach od 250 gramów do 1900 gramów jednorazowo, zaś amfetaminę w jednorazowej transakcji, celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.)w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

II. w dniu 10 lutego 2011 roku w W.-P., działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w znacznej ilości w postaci 1 kg heroiny w ten sposób, że celem dalszej odsprzedaży nabył ją od R. B. działającego wspólnie i w porozumieniu z Ł. A. i D. G. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w okresie od bliżej nieustalonego dnia pod koniec lutego 2008 r. do co najmniej dnia 10 kwietnia 2011 r. w W. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. grupie szkatułowych kierowanej przez R. S. ps. (...) vel (...) mającej na celu dokonywanie przestępstw, w tym obrót wbrew przepisom ustawy znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.,

IV. w okresie od połowy 2008 do połowy 2010 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. ps. (...) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy o łącznej wadze 30 kilogramów oraz środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 10 kilogramów, heroiny o łącznej wadze 6 kilogramów i kokainy o łącznej wadze 250 gramów w ten sposób, iż po nabyciu w ustalonych okolicznościach przez R. K. ww. substancji psychotropowej oraz środków odurzających zbył je celem dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29

lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

V. w okresie od kwietnia do września 2010 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. ps. (...) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o łącznej wadze nie mniejszej niż 10 kilogramów w ten sposób, iż odbierał od M. H. i G. M. ps. (...) ww. ilość heroiny uprzednio nabytej przez A. K. ps. (...) od R. S. ps. (...) i G. P. celem dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w okresie od kwietnia do września 2010 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. ps. (...) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 135 kilogramów w ten sposób, iż dla A. K. odbierał od M. H. i G. M. ps. (...) ww. marihuanę osobiście lub za pośrednictwem nieustalonego mężczyzny o imieniu S. w jednorazowych partiach o wadze 5 kilogramów celem dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w okresie od kwietnia 2010 r. do marca 2011 r. w W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. ps. (...) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o łącznej wadze nie mniejszej niż 10 kilogramów w ten sposób, iż dla A. K. odbierał od M. H. i G. M. ps. (...) ww. ilość kokainy uprzednio nabytej przez A. K. ps. (...) od R. S. ps. (...) i G. P. ps. (...) w jednorazowych partiach o wadze 1 kilograma celem dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VIII. w nieustalonym dniu w 2002 roku bądź w 2003 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. ps. (...), po uprzednim włamaniu do samochodu o nieustalonym nr rejestracyjnym poprzez wybite szyby bocznej w drzwiach tzw. porcelanką, zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską z zawartością pieniędzy w kwocie od 3000 zł do 5000 zł oraz nieustaloną kwotę pieniędzy w obcej walucie na szkodę nieustalonej pokrzywdzonej, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

2. B. K. (1) s. D. i G. z d. H., ur. (...) w W. oskarżonego o to, że:

IX. w okresie od przełomu maja i czerwca 2009 r. do dnia 24 lipca 2010 r. w W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w postaci kokainy o łącznej ilości 0,5 kg w ten sposób, że kokainę tę zbył D. G. (1) w 10 transakcjach w ilościach po 50 gramów jednorazowo celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

X. w nieustalonych dniach w 2011 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w postaci heroiny w ilości 1 kg oraz kokainy o łącznej ilości 300 gramów w ten sposób, że ww. ilość heroiny zbył w jednorazowej transakcji D. G. (1) działającemu wspólnie i w porozumieniu z R. B. i Ł. A. celem dalszej odsprzedaży, zaś kokainę nabył od D. G. (1) działającego wspólnie i w porozumieniu z R. B. i Ł. A. w dwóch transakcjach w ilościach

jednorazowych po 100 i 200 gramów celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XI. w nieustalonym dniu na początku 2009 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w znacznych ilościach w postaci amfetaminy w ilości 6 kg w ten sposób, że amfetaminę tę nabył w jednorazowej transakcji od K. G. w cenie 8 000 złotych za jeden kilogram celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo, tj. o czyn z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XII. w nieustalonym dniu jesienią 2009 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w znacznych ilościach w postaci marihuany w ilości 20 kg w ten sposób, że marihuanę tę nabył w jednorazowej transakcji od A. G. (1) działającego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami za kwotę 280 000 zł celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.

uznając:

1. O. R. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. I, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, personalia R. B. i Ł. A. zastąpił wyrażeniem „dwie ustalone osoby” i uszczegółowił, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. M. sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazał go;

2. O. R. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. II, z tym, że personalia R. B., Ł. A. i D. G. (1) zastąpił wyrażeniem „ustalone osoby” i uszczegółowił, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. M. sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazał go;

3. O. R. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. IV, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, personalia „R. K. ps. (...)” zastąpił wyrażeniem „ustalona osoba”, eliminując z opisu czynu fakt działania w zorganizowanej grupie przestępczej i uszczegółowił, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. M. sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazał go;

4. O. R. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. V, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, masa heroiny wynosiła 10 kilogramów, personalia A. K., M. H., G. M. ps. (...), R. S. ps. (...) i G. P. zastąpił wyrażeniem „ustalone osoby” i uszczegółowił, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W.M. sygn. akt III K 2891/02 z

dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazał go;

5. O. R. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. VI, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, masa marihuany wynosiła 135 kilogramów, personalia A. K., M. H. i G. M. ps. (...) zastąpił wyrażeniem „ustalone osoby” i uszczegółowił, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. M. sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazał go;

6. O. R. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. VII, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, masa kokainy wynosiła 10 kilogramów, personalia A. K., M. H., G. M. ps. (...), R. S. ps. (...) i G. P. zastąpił wyrażeniem „ustalone osoby” i uszczegółowił, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. M. sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazał go;

7. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 08 czerwca 2010 r. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył O. R. za czyny I, II, IV, V, VI i VII karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 540 (pięciuset czterdziestu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

8. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku popełnienia czynu z pkt. IV w wysokości 56 000 (pięćdziesięciu sześciu) tysięcy złotych;

9. O. R. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. III, z tym ustaleniem, że czyn został popełniony od 15 czerwca 2010 roku do 10 kwietnia 2011 roku i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

10. O. R. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VIII uznał za winnego tego, że w dniu 11 kwietnia 2002 roku około godziny 18.00 W. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, po uprzednim włamaniu do samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) poprzez wybicie szyby bocznej w drzwiach tzw. porcelanką, zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską z zawartością pieniędzy w kwocie 3900 złotych oraz nieustaloną kwotą pieniędzy w obcej walucie, powodując szkodę w mieniu W. N. na łączną kwotę 7000 (siedmiu tysięcy) złotych, tj. czynu z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

11. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem z pkt. VIII poprzez zapłacenie na rzecz W. N. kwoty 7 000 (siedmiu tysięcy) złotych;

12. na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone wobec O. R. w pkt. 7,9 i 10 wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył łączną karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

13. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczono O. R. okres tymczasowego aresztowania od 18 czerwca 2015 roku do 19 maja 2017 roku;

14. B. K. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. IX, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, personalia D. G. (1) zastąpiono wyrażeniem „ustalona osoba” i uszczegółowił, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. M. sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazał go;

15. B. K. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. X, z tym ustaleniem, że oskarżony popełnił czyn w lutym 2011 r., działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, personalia R. B., Ł. A. i D. G. (1) zastąpił wyrażeniem „ustalone osoby” i uszczegółowił, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. M. sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazał go;

16. B. K. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. XI, z tym, że personalia K. G. zastąpił wyrażeniem „ustalona osoba” i uszczegółowił, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. M. sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazał go;

17. B. K. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. XII, z tym, że personalia A. G. (1) zastąpił wyrażeniem „ustalona osoba” i uszczegółowił, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. M. sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazał go;

18. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 08 czerwca 2010 r. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył B. K. (1) za czyny IX, X, XI i XII karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

19. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczył B. K. (1) okres tymczasowego aresztowania od 14 października 2015 roku do 21 grudnia 2016 roku;

20. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ł. kwotę 2040 (dwóch tysięcy czterdziestu) złotych powiększoną o stawkę obowiązującego podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego O. R.;

21. zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonych: adw. M. Ł., adw. A. W. oraz przez prokuratora.

Obrońca oskarżanego O. R. zaskarżył powyższy wyrok w całości w zakresie tego oskarżonego na jego korzyść i zarzucił na podstawie art. 438 pkt 2 kpk temu wyrokowi:

1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną, dokonaną wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego i nie obejmującą całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie ocenę materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków M. H., Ł. A. i R. K. co skutkowało błędnym ustaleniem faktycznym, że oskarżony brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości m. in. kokainy, amfetaminy, heroiny i marihuany a także, że brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym oraz dopuścił się kradzieży z włamaniem podczas gdy prawidłowa analiza dowodów zgromadzonych w niniejszym postępowaniu prowadzi do przekonania, że O. R. był jedynie konsumentem narkotyków i nigdy narkotyków nie wprowadzał do obrotu, nie uczestniczył w grupie przestępczej ani też nie dopuścił się kradzieży z włamaniem,

2. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez niesłuszne oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego oraz brak należytego uzasadnienia stanowiska w tym zakresie co w stopniu poważnym ograniczyło prawo do obrony oskarżonego O. R..

Z uwagi na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na wypadek niepodzielenia przez Sąd odwoławczy zarzutów podniesionych powyżej obrońca złożył dodatkowo zarzut ewentualny i zaskarżonemu wyrokowi na podstawie przepisu art. 438 pkt 4 kpk zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych oraz kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności oraz orzeczonego przypadku w kwocie 56.000 zł podczas gdy stopień szkodliwości społecznej czynu, motywacja i sposób zachowania się oskarżonego, a także jego właściwości i warunki osobiste uzasadniają wymierzenie kary niższej, a nadto podniósł, że uzasadnienie wyroku nie zawiera wskazania w jaki sposób Sąd I instancji wyliczył wysokość korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku popełnienia czynu z punktu IV. Podnosząc powyższe na zasadzie art. 427 § 1 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej.

Obrońca oskarżonego B. K. (1) zaskarżył na zasadzie art. 427 §2 kpk i art. 438 pkt. 2 i 3 kpk powyższy wyrok w zakresie tego oskarżonego w całości na jego korzyść jednocześnie zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady bezstronności poprzez nieuwzględnienie wszelkich okoliczności przemawiających na korzyść B. K. (1), przy jednoczesnym wzięciu pod uwagę okoliczności na jego niekorzyść, w tym oparciu swoich ustaleń o wyjaśnienia oskarżonego pomimo faktycznego braku konieczności dowodzenia swej niewinności;

2. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 172 k.p.k. polegającą na uznaniu, że wina B. K. (1) w aspekcie naruszenia dyspozycji art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie budzi wątpliwości, podczas gdy pojawiające się sprzeczności oraz wątpliwości w zeznaniach D. G. (1), Ł. A. i A. G. (1) odnośnie osoby oskarżonego, jego roli w zdarzeniach objętych zarzutami zostały rozstrzygnięte na jego niekorzyść oraz wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów, a także nie dążeniu przez Przewodniczącego do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy w szczególności odstępianie od konfrontacji świadków, których zeznania w sposób oczywisty „kłóć” się ze sobą;

3. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu orzeczenia o zaledwie część materiału dowodowego, wobec braku rekonstrukcji czynu zabronionego o całokształt okoliczności, w szczególności wobec faktu, że znakomitą część stanowił osobowy materiał dowodowy, co do którego istniały wątpliwości między innymi z uwagi na opieranie się przez świadków o pamięć nie popartą stosownymi zapiskami oraz brakiem potwierdzenia ich słów o ekspertyzy stanowiące wynik zabezpieczenia środków odurzających, a nadto towarzyszącą im chęć uniknięcia surowej odpowiedzialności, w tym za zbrodnie w ramach art. 60 kk., wbrew

zasadzie swobodnej oceny dowodów oraz poprzez oparcie orzeczenia o zaledwie część materiału dowodowego, a co spowodowało dokonanie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny;

4. obrazę przepisu postępowania a mianowicie art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. tj. wewnętrzną sprzeczność wyroku polegającą na nie wskazaniu przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia powodów dla których uznał wybiórcze fakty opisywane przez D. G. i A. G. de facto świadczące o winie B. K. (1), w szczególności wobec ich niekonsekwencji, potwierdzania sprzecznych zeznań oraz braku jakiegokolwiek próby ich weryfikacji.

Obrońca B. K. (1) w podsumowaniu wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator na podstawie art. 425 §1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść:

I. w części obejmującej orzeczoną wobec oskarżonego O. R. karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności wymierzoną mu w punkcie 7 wyroku za popełnione w warunkach art. 91. §1 k.k. czyny numer I, II, IV, V, VI i VII oraz orzeczoną w pkt.12 karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II. na niekorzyść w części obejmującej orzeczoną wobec oskarżonego B. K. (1) karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu O. R. w punkcie 7 kary w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności, który to wymiar kary tylko o rok przekracza 1/3 możliwej do orzeczenia kary, podczas gdy prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów, w szczególności ilości i rodzaju narkotyków, w których obrocie oskarżony brał udział, popełnienia czynów I, IV, V, VI, VII w warunkach art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a czynu II w warunkach art. 64 § 1 k.k., tudzież działania z wyłącznej chęci zysku, powinna prowadzić do przypisania oskarżonemu O. R. wyższego stopnia winy i w konsekwencji wymierzenia wyższych kar pozbawienia wolności;

2. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu B. K. (1) kary 3 lat pozbawienia wolności, co stanowi 1/5 możliwej do orzeczenia kary, podczas gdy prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, w szczególności ilości i rodzaju narkotyków, w których obrocie oskarżony brał udział, popełnienia czynów IX i X w warunkach art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a czynów XI i XII w warunkach art. 64 § 1 k.k., działania z wyłącznej chęci zysku, powinna prowadzić do przypisania oskarżonemu B. K. (1) wyższego stopnia winy i w konsekwencji wymierzenia wyższej kary pozbawienia wolności;

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku: w punkcie 7 wyroku poprzez wymierzenie O. R. kary 11 lat pozbawienia wolności; wymierzenie O. R. kary łącznej 13 lat pozbawienia wolności; w punkcie 18 poprzez wymierzenie B. K. (1) kary 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje złożone przez obrońcę O. R. oraz obrońcę B. K. (1) nie zasługują na uwzględnienie jako niezasadne, a nietrafność zarzutów spowodowała, że wnioski apelacyjne nie zostały uwzględnione. Zasadna natomiast okazała się apelacja Prokuratora, której to argumentację Sąd odwoławczy uwzględnił.

Odnosząc się do apelacji złożonych przez obrońców oskarżonych i podniesionych w tych pismach procesowych zarzutów obrazy prawa procesowego przez Sąd pierwszej instancji na wstępie (przed merytorycznym odniesieniem się do poszczególnych zarzutów) należy odnotować, iż w wymienionych wyżej apelacjach zawarte są podobne w treści zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, zatem zdaniem Sądu odwoławczego celowe jest łączne odniesienie się do poszczególnych zrzutów tożsamyh rodzajowo, aby uniknąć powtarzania tych samych argumentów.

Obrońcy mianowicie podnieśli w swoich apelacjach zarzuty obrazy prawa procesowego ze sfery gromadzenia i oceny dowodów tj. : art. 4 kpk w zw. z art. 74 §1 kpk, . 5 §2 kpk, art. 7 kpk i art. 366 §1 kpk i art. 172 kpk , art. 7 kpk w zw. za rt. 410 kpk, 170 §1 pkt 2 i 5 kpk w zw. z art. 6 kpk, art. 424 §1 kpk.

Odnosząc się do tego rodzaju zarzutów zaznaczyć należy, że dla ich skuteczności konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że rzeczywiście Sąd meriti dopuścił się naruszenia konkretnego przepisu prawa procesowego we wskazany sposób oraz, że owo naruszenie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Jest przy tym oczywiste, że jeżeli skarżący zarzuca obrazę przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów to skutkiem obrazy tego rodzaju przepisów powinny być błędne ustalenia faktyczne. Błąd w procedowaniu odnosi się więc tylko do tych ustaleń faktycznych, w oparciu o które sąd wydaje orzeczenie. Błąd w ustaleniach faktycznych może mieć postać błędu "braku" albo błędu "dowolności". Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody (art. 92 i 410 kpk), a także gdy prawidłowo je ocenił (art. 7 kpk). Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie (błąd "braku") albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone) (błąd "dowolności"). Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów (tzw. faktów ubocznych) co do istnienia lub nieistnienia faktu głównego (kwestii sprawstwa) w procesach poszlakowych. Błąd tego rodzaju oznacza, że określony fakt został ustalony dowolnie, gdyż nie ma oparcia w dowodach.

Biorąc powyższe pod uwagę wskazać należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił przydatne dowody i wszechstronnie rozważył cały materiał dowodowy zgromadzony w toku rozprawy, przez co zarzuty niewyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy lub „stronniczej” interpretacji zgromadzonego materiału alternatywnie dowolności w ocenie dowodów, podniesiony w apelacjach obrońców uznać należy jedynie za polemikę z rozstrzygnięciem Sądu meriti, oraz zanegowaniem przeprowadzonej przez ten sąd oceny dowodów.

Normy zawartej w art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Zdaniem Sądu Apelacyjnego skarżący nie wykazali w sposób przekonujący, że ocena wymienionych w zarzutach depozycji świadków (M. H., Ł. A. , R. K. – vide apelacja obrońcy O. R.; oraz Ł. A., D. G. (1), i A. G. (1) – vide apelacja obrońcy B. K.) jest dowolna, a nie swobodna, gdyż zawiera właśnie chociażby jeden z wyżej wskazanych elementów który potwierdza tę dowolność w postaci błędu natury faktycznej, logicznej bądź też naruszenie i nieuwzględnianie przy tej ocenie zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd Okręgowy dokonał oceny wszystkich dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a także dowodów wymienionych przez skarżących i wskazał, co z poszczególnych dowodów wynika oraz - co najistotniejsze w tym zakresie - którym z zebranych dowodów dał wiarę i dlaczego oraz którym dowodom i z jakich powodów odmówił przyznania waloru wiarygodności. Sam fakt, że tak dokonana ocena nie satysfakcjonuje autorów apelacji wniesionych na korzyść oskarżonych - nie oznacza, że jest ona wadliwa, zwłaszcza, że skarżący nie przedstawiają przekonujących i merytorycznych argumentów ją podważających. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej przy dokonywaniu ustaleń faktycznych nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych i w związku z tym, nie może być uznana za przejaw złamania zasady obiektywizmu, o jakiej mowa w art. 4 kpk.

Zatem przechodząc do meritum zarzutów apelacji wniesionych na korzyść oskarżonych i odnosząc się do zarzutów przedstawionych w apelacji obrońcy oskarżonego O. R. i zestawiając z nimi treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia Sądu oraz materiał dowodowy zebrany w toku postępowania karnego - wyniku analizy wywodów stwierdzić należy, iż Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku w sposób logiczny przyporządkował i omówił zebrane

dowody w tym wyjaśnienia i zeznania do poszczególnych czynów zarzuconych a potem przypisanych oskarżonemu O. R.. Przed wszystkim zaznaczyć należy, iż świadkowie Ł. A. i R. K. znali bezpośrednio oskarżonego O. R., i z nim „współpracowali” Odnosili się do szczegółów zdarzeń opisanych w zarzutach aktu oskarżenia a ich depozycje Sąd meriti szczegółowo omówił i uargumentował z jakiej przyczyny dał im wiarę. Trafnie również Sąd Okręgowy uznał, że wyjaśnienia i zeznania tych świadków znajdują swoje potwierdzenie i uzupełnienie w relacjach D. G. (1), R. B. , A. G. (3) i M. H., uzupełnionymi również wyjaśnieniami K. B. i I. Al. (...) (d. R.). Świadczenie ci – również nie byli przypadkowymi osobami ad hoc uwikłanymi w niniejsze postępowanie karne, ale osobami z racji obranej drogi życiowej – posiadającymi wiedzę o działalności oskarżonego lub osób występujących w sprawie. Ustalając stan faktyczny Sąd I instancji skonkretyzował karty akt sprawy, na których znajdują się poszczególne dowody, na podstawie których Sąd oparł swój wywód i argumentację. Również w zakresie zarzutu z art. 279 §1 kk przedstawionego oskarżonemu O. R. Sąd Okręgowy zasadnie skorelował zeznania W. N. z wyjaśnieniami R. K., bowiem relacje tych dwóch świadków wzajemnie się uzupełniały, wskazując na sprawstwo O. R..

Ocena dowodów w polskim postępowaniu karnym nie została oparta na legalnej teorii dowodów. Ocena ta jest dokonywana natomiast na zasadzie art. 7 kpk. Zasada swobodnej oceny dowodów jest jedną z naczelnych zasad procesowych. W myśl wskazanej reguły nie istnieje żadna formalna hierarchia znaczenia procesowego dowodów. Oznacza to, iż sąd nie jest skrepowany żadnymi formalnymi regułami dotyczącymi ustawowego wskazania jak ma oceniać dowody tj. nie istnieje w procesie karnym żaden dowód „mocniejszy” ani „słabszy”, albowiem wszystkie dowody z założenia są takie same, a ich indywidualnej oceny (w ramach konkretnej sprawy) dokonuje sąd. W świetle tej konstatacji zarzut obrońcy, iż depozycje świadków, na których Sąd meriti oparł swoje ustalenia nie zostały potwierdzone dowodami rzeczowymi jak np. zabezpieczone środki odurzające, pieniądze czy zestawienia logowań (...) nie może się ostać.

Odnośnie zarzutu ograniczenia przez Sąd I instancji prawa do obrony oskarżonego O. R. poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego lub ich nienależyte uzasadnienie – w ocenie Sądu odwoławczego nie generuje to per se obrazy prawa procesowego posiadającej wpływ na treść wyroku. Postępowanie rozpoznawcze jak i całe postępowanie karne ma na celu m.in. ujawnienie prawdy materialnej i poczynienie prawdziwych ustaleń faktycznych , natomiast oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego lub jego obrońcy jest uprawnieniem sądu. Stąd też stosowanie przez sąd procedury przewidzianej w ustawie nie może być oceniane jako naruszenie prawa do obrony.

Odnosząc się do zarzutu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego O. R. w kwestii orzeczonego na podstawie art. 45 §1 kk przepadku korzyści majątkowej w wysokości 56 000 zł w pkt. 8 wyroku Sądu Okręgowego wskazać należy, iż w uzasadnieniu tego wyroku Sąd istotnie nie odniósł się szerzej do tej kwestii. Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest czynnością wtórną wobec samego wyrokowania. Zatem sposób rozstrzygnięcia sprawy nie zależy od tego, czy treść pisemnego uzasadnienia wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk dlatego niedostatki uzasadnienia wyroku nie dają podstaw do jego skutecznego podważenia, o ile został w sprawie zebrany i prawidłowo ujawniony materiał dowodowy dający podstawę do rozstrzygnięć jakie w sprawie takiej zapadły.(Tak: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie - II Wydział Karny z dnia 23 grudnia 2014 r. II AKa 436/14) Ustalenie tej korzyści majątkowej, jaką odniósł oskarżony O. R. polegało na ustaleniu stanu faktycznego poczynionych przez Sąd I instancji w oparciu o depozycje R. K. złożone podczas przesłuchania w protokole znajdującym się w T. VI, k.1128 -1130. R. K. podał, iż na transakcjach narkotykowych oskarżony O. R. zarobił kwotę rzędu 3000 euro (obrót 5 kg heroiny) nadto 1000 euro (sprzedaż 1 kg heroiny) i kwotę co najmniej 40000 zł (sprzedaż 30 kg amfetaminy i 10 kg marihuany). Zatem przywołując te wartości (oraz średni kurs waluty euro -ok. 4 zł - z okresu określonego w zarzutach) należy stwierdzić, że wskazana przez Sąd kwota przepadku korzyści majątkowej została obliczona w sposób prawidłowy.

Przechodząc do zarzutów obrazy prawa procesowego przedstawionych w apelacji oskarżonego B. K. (1)– przywołać należy przedstawione już wyżej dywagacje dotyczące zarzuty obrazy prawa procesowego ze sfery gromadzenia i oceny dowodów tj. : art. 4 kpk w zw. z art. 74 §1 kpk, art. 5 §2 kpk, art. 7 kpk i art. 366 §1 kpk i art. 172 kpk , art. 7 kpk w zw. za art. 410 kpk.

Naruszenie art. 4 kpk - jako zawierającego jedynie ogólną dyrektywę, zasadę, która powinna być realizowana w toku procesu karnego - nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej, lecz niezbędne jest wskazanie naruszenia przepisu procesowego o bardziej szczegółowym charakterze, zawierającego konkretny nakaz lub zakaz, który został np. zignorowany, opacznie zrozumiany lub nie doszło do jego zastosowania.

Odnosząc się do tak postawionych zarzutów stwierdzić należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy analiza i ocena zgromadzonych w sprawie dowodów w tym tych wymienionych przez obrońcę B. K. (1) nie zawiera błędów natury logicznej i faktycznej, zgodna jest z zasadami wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego i z tego względu zawarta w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ocena zasługuje na akceptację ze strony Sądu odwoławczego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego skarżący nie wykazał w sposób przekonujący, że ocena wymienionych w zarzutach wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadków jest dowolna a nie swobodna gdyż zawiera właśnie chociażby jeden z wyżej wskazanych elementów który potwierdza tę dowolność w postaci błędu natury faktycznej, logicznej bądź też naruszenie i nieuwzględnianie przy tej ocenie zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego

Sama więc możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia.

Odnosnie czynów z pkt. IX, X, XI, XII przypisanych B. K. (1) Sąd Okręgowy na str. 33-35 swojego uzasadnienia szczegółowo opisał na jakich dowodach i z jakich przyczyn oparł swoje ustalenia. Wskazując w odniesieniu do tych czynów na D. G. (1) i A. G. (1), jako osobowych źródeł dowodowych, Sąd Okręgowy wskazał, z jakich przyczyn dał tym dowodom wiarę, i w jakim zakresie depozycje tych osób znajdują odzwierciedlenie w innych dowodach. Fakt, iż apelujący podnosi, iż A. G. (1), w jego ocenie jest osobą nieszczerą w stopniu oczywistym – nie podważa jednakże logiki ustaleń Sądu, który odmiennie ocenił depozycje tego świadka i uargumentował w uzasadnieniu z jakich przyczyn daje im wiarę.

To że Sąd pierwszej instancji bazował na zeznaniach wyżej przywołanych świadków, koresponduje z zasadą swobodnej oceny dowodów. Zastosowanie tej reguły prawa karnego procesowego i poczynienia własnych ustaleń – wbrew linii obrony – nie jest równoznaczne z tłumaczeniem wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Więcej – przeprowadzenie przez Sąd I instancji analizy materiału dowodowego w uzasadnieniu wyroku, uprawnia twierdzenie, iż takich niedających się usunąć wątpliwości wszak nie było. Nie został także naruszony przepis art. 74 §1 kpk – bowiem ciężaru dowodowego nie przerzucono na obronę. Strony uczestniczyły w przesłuchaniu A. G. i D. G. (1) przed Sądem – obrona zatem miała możliwość na bieżąco weryfikować relacje podawane przez każdego z tych świadków. Twierdzenie obrony - że skoro nie przesłuchano potencjalnych nabywców narkotyków i domniemanych dilerów narkotykowych wyklucza ustalenie, że środki odurzające stanowiły przedmiot obrotu, alternatywnie stanowi o niepełnym zgromadzeniu materiału – nie może zostać uznane za pojawiające się istotne wątpliwości w sprawie, bowiem w odniesieniu do depozycji A. G. i D. G. (1) (który to Sąd Okręgowy dał wiarę) - takie wątpliwości się nie pojawiły. A jak już wyżej wskazano polska procedura karna reguły nie przyjęła formalnej hierarchii znaczenia procesowego dowodów. Oznacza to, iż sąd nie jest skrupowany żadnymi formalnymi regułami dotyczącymi ustawowego wskazania jak ma oceniać dowody tj. nie istnieje w procesie karnym żaden dowód „mocniejszy” ani „słabszy”, ponadto nie wykazano aby można było ustalić potencjalnych nabywców czy dilerów, o których mowa w apelacji obrońcy.

Wreszcie przechodząc do argumentacji obrońcy B. K. (1), że „osoby dopuszczone” (cytując uzasadnienie apelacji) tj. A. S., R. R. (2) i M. N. nie potwierdziły depozycji A. G. – istotnie nie potwierdziły – co oczywiście zauważył Sąd Okręgowy i nadto na k. 34.-35 uzasadnienia wyroku Sąd omówił depozycje tych świadków i podał przyczyny, na podstawie których tym relacjom nie dał wiary, nadto również w sposób logiczny omówił depozycje K. G.. Na marginesie zaznaczyć należy, iż w trakcie postępowania rozpoznawczego świadek M. N. na rozprawie w dniu 10.2.2017 r. na podstawie art. 182 §3 kpk skorzystał z prawa odmowy składania zeznań – zatem trudno przeciwstawiać to stanowisko świadka i analizować w kontekście relacji A. G. (1).

Konkludując przedstawione zarzuty i ich argumentacja w apelacji obrońcy B. K. (1) sprowadza się do polemiki z uzasadnieniem Sądu Okręgowego – bowiem fakt, że tak dokonana ocena nie satysfakcjonuje autora apelacji wniesionej na korzyść - nie oznacza, że jest ona wadliwa, zwłaszcza, że skarżący nie przedstawia przekonujących i merytorycznych argumentów ją podważających. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej przy dokonywaniu ustaleń faktycznych nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności Sądu. Odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest tylko realizacją przysługującego Sądowi orzekającemu uprawnienia. Przez ten sam pryzmat należy ocenić zarzut apelacji dotyczący obrazu art. 424 § 1 kpk – tj. rzekomej sprzeczności wewnętrznej wyroku polegającej na niewskazaniu w uzasadnieniu orzeczenia powodów, dla których Sąd uznał wybiórcze fakty opisywane przez D. G. i A. G., potwierdzania sprzecznych zeznań i braku ich weryfikacji, w tym miejscu ponownie należy powrócić od uzasadnienia Sądu Okręgowo odnoszącego się do czynów zarzuconych B. K. (1) (k 33- 35 uzasadnienia). Przeprowadzona ocena materiału dowodowego zdaniem Sądu odwoławczego jest pełna, logiczna a relacje świadków D. G. (1) i A. G. (1) zostały szczegółowo omówione w odniesieniu do czynów zarzuconych B. K. (1) w pkt IX, X ora XI i XII aktu oskarżenia i poczynionych ustaleń faktycznych.

Z powyższych względów Sąd apelacyjny nie podzielił również wniosków apelacji obrońców o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji alternatywnie o uniewinnienie oskarżonego B. K..

Odnosząc się do wymierzonych kar obu oskarżonym (w kontekście wniosku obrońcy O. R. o wymierzenie kary łagodniejszej oraz apelacji prokuratora skarżącego na niekorzyść wyrok w części dotyczącej wymierzonych kar pozbawienia wolności) Sąd odwoławczy przeanalizował zarówno zgromadzony materiał dowodowy jak i uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego oraz uzasadnienie apelacji w odniesieniu do zmiany wymiaru kary.

Przyznać należy rację Sądowi I instancji odnośnie rozważań dotyczących (k. 36- 36 uzasadnienia wyroku, k. 2260 v -2261 i v. akt sprawy), a w szczególności argumentacji dotyczącej negatywnego wpływu narkomanii na życie i zdrowie jednostki jak i całego społeczeństwa, co jest m.in. rezultatem naruszania zakazu obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi. Sąd Okręgowy słusznie wskazał na znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym. Słusznie też Sąd meriti wskazał na fakt, iż oskarżeni a szczególnie oskarżony O. R. obracali znacznymi ilościami narkotyków. Jednakże, mimo tych spostrzeżeń – bacząc na argumentację przedłożoną w apelacji przez urząd prokuratora - Sąd I instancji wymierzając kary pozbawienia wolności nie uwzględnił we właściwej mierze wszystkich dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 §1§2 kk.

Sąd Apelacyjny zmieniając wyrok wobec oskarżonych w zakresie orzeczonych kar pozbawienia wolności w ten sposób, że karę pozbawienia wolności wymierzoną w pkt. 7 wyroku O. R. za ciąg przestępstw, w skład którego weszły czyny z pkt. I, II, IV, V, VI, VII aktu oskarżenia podwyższył do 11 lat pozbawienia wolności; natomiast na podstawie art. 91 §2 kk orzekł wobec oskarżonego O. R. łączną karę 12 lat pozbawienia wolności, a w odniesieniu do B. K. (1) karę pozbawienia wolności wymierzoną w pkt. 18 wyroku za ciąg przestępstw, w skład którego weszły czyny z pkt. IX, X, XI i XII podwyższył do 5 lat pozbawienia wolności – mając na względzie brzmienie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 lipca 2005 r. jak to ustalił Sąd Okręgowy. Sąd Apelacyjny zważył również, że oskarżeni w datach zarzucanych i przypisanych im czynów byli młodymi mężczyznami, zdolnymi do podjęcia legalnej pracy zarobkowej, jednakowoż w celu osiągnięcia szybkiego zysku zdecydowali się na udział w nielegalnym obrocie narkotykami, czyniąc z tego stałe źródło dochodu. Nie bez znaczenia podczas oceny indywidualnej prewencji i oddziaływania wymierzonej kary był dotychczasowy tryb życia każdego z oskarżonych, ich wcześniejsza karalność i odpowiadanie w warunkach recydywy z art. 64 §1 kk. Co oznacza, że z poprzednich faktów karalności żaden z oskarżonych nie wywiódł prawidłowych wniosków na przyszłość dla prowadzenia życia w normach społecznie i prawnie akceptowalnych. Prowadzi do wniosku, iż w ramach prewencji szczególnie i ogólnej nieuchronność wieloletniej izolacji penitencjarnej winna skłonić każdego z oskarżonych jak i ich

ewentualnych naśladowców do refleksji, że łatwy zarobek kosztem zdrowia innych osób nie popłaca, a inne osoby przestrzec przed obraniem podobnej drogi życiowej i sposobu zarobkowania..

Podwyższając wymierzone kary pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny baczyl na rodzaj środków odurzających i substancji psychotropowych oraz ilość jakimi obracali oskarżeni. W odniesieniu do oskarżonego O. R. spektrum tych środków i substancji rozciągało się od kokainy, amfetaminy, heroiny po marihuanę. Waga łączna tych narkotyków wynosiła dziesiątki kilogramów, przy czym łączna waga samej marihuany wynosiła 145 kg. W odniesieniu do B. K. (1) – ilości wprowadzanych do obrotu narkotyków wprawdzie były mniejsze –ale wciąż bardzo znaczące – bowiem określały się w: 0,8 kg kokainy; 1 kg heroiny; 6 kg amfetaminy i 20 kg marihuany. Wielkości te, z uwzględnieniem podziału na tzw. „porcje” właściwe dla każdego z rodzajów tych substancji, wahające się od 0,5 grama do 1 grama dla zobrazowania mogłyby zaintoksykować populację średniej wielkości miasta. Z powyższych względów Sąd uznał także wywód apelacji obrońcy oskarżonego O. R. w zakresie rażącej niewspółmierności wymierzenia surowej kary jako nieuzasadniony.

O kosztach sądowych za obie instancje w tym opłatach orzeczono na podstawie art. 626 § 1 kk, art. 636 § 1 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk, art. 634 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 6, art. 16 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983 Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Sąd Apelacyjny mając powyższe na uwadze orzekł jak w sentencji wyroku.